

Súd: Okresný súd Humenné
Spisová značka: 6Csp/48/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8322201639
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Kurucová
ECLI: ECLI:SK:OSHE:2022:8322201639.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Humenné sudkyňou JUDr. Janou Kurucovou v spore žalobkyne E. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom L. XXXX/XX, Q., zastúpenej JUDr. Igorom Šafrankom - advokátom Sovietskych hrdinov 163/66, Svidník proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpeného Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o. Kubániho 16, Bratislava, IČO: 47 233 516 o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 1.200,-- eur takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný uhradiť žalobkyni primerané finančné zadosťučinenie vo výške 200,-- eur v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietla.

III. Priznáva žalobkyni vo vzťahu k žalovanému právo na náhradu trov konania vo výške 100 % z priznanej sumy s tým, že o výške trov bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa podala dňa 16. 5. 2022 na tunajší súd žalobu, ktorou žiadala, aby žalovaný bol zaviazaný uhradiť jej primerané finančné zadosťučinenie vo výške 1.200,-- eur a nahradiť trovy konania.

Podanú žalobu odôvodnila tým, že v konaní vedenom na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 12Csp/92/2020 o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok bola v postavení spotrebiteľky úspešná v uplatňovanom nároku.

Hore citovaným rozsudkom súd prvej inštancie určil, že: poplatok za poskytnutie úveru: 150,-- eur, uvedená v dobe 6 zmluvy o revolvingovom úvere z 25. 9. 2015 je neprijateľný a tiež určil, že zmluvná podmienka uvedená v článku I bod 7.1. dohody o poskytnutí služieb z 25. 9. 2015 je neprijateľná. Zároveň poukázala na odôvodnenie rozsudku, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 8CoCSp/7/2021 z 13. 12. 2021. Rozsudok tak nadobudol právoplatnosť dňa 18. 1. 2022.

2. Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia uplatnila podľa ustanovenia § 3 ods. 5 tretia veta Zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, podľa ktorého spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinností ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinností ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

Ako spotrebiteľka bola nútená brániť a uplatňovať svoje práva v základnom konaní a preto žiada od žalovaného primerané finančné zadosťučinenie, ktoré má sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby

sa dodávateľ nedopúšťal recidívy. Zároveň má aj funkciu relutárnu, ktorá predstavuje obohatenie spotrebiteľa vo výške priznaného primeraného finančného zadosťučinenie proti dodávateľovi za to, že spotrebiteľ podstúpil súdne konanie, v ktorom bol úspešný.

Primerané finančné zadosťučinenie nemôže mať len symbolický význam, lebo v takom prípade nemôže byť ani primeraným, ani spravodlivým. Ak má reálne plniť svoj účel, tak je to možné len priznaním v takej výške, aby mala nielen sankčnú, odradzujúcu a relutárnu funkciu, ale aby tieto funkcie aj spĺňala. Aj keď ju súd stanovuje voľnou úvahou, tak vychádza z viacerých kritérií. Najmä z intenzity porušenia spotrebiteľského práva, ale aj z recidívy porušovania spotrebiteľských práv.

Keďže žalovaný používal neprijateľné zmluvné podmienky, žalobkyňa žiadala primerané finančné zadosťučinenie vo výške 1.200,-- eur a to po 600,-- eur za každú neprijateľnú zmluvnú podmienku.

3. Žalovaný sa k podanej žalobe vyjadril tak, že nárok žalobkyne neuznáva a žalobu žiada zamietnuť v celom rozsahu.

Uviedol, že žalobkyňa v žalobe neuviedla žiadne skutočnosti, ktoré by zodpovedali právnej povahe finančného zadosťučinenia a teda by odôvodnili žalobnú požiadavku. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu sp. zn. 6Cdo/127/2017, v ktorom sa uvádza, že „účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z toho dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany“.

Citoval tiež rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/61/2018, podľa ktorého: „Treba mať pritom na zreteli, že primerané finančné zadosťučinenie je nárokom, z podstaty ktorého vyplýva jeho imateriálna povaha, čo znamená, že pri rozhodovaní o ňom nie je možné vychádzať z aspektov materiálnej povahy, keďže tieto sú základom pre uplatnenie iných nárokov, napríklad náhrady škody“.

Žalovaný tvrdil, že z podanej žaloby nevyplýva jediná skutková okolnosť, ktorý by zdôvodnila sumu 600,-- eur. Nedajú sa ani určiť skutočnosti, ktoré by túto sumu odôvodňovali a teda je sporné, či o uplatnenom nároku je vôbec možné konať. Nestačí odôvodnenie, že žalobkyňa uplatňuje dvakrát 600,-- eur, za každú neprijateľnú podmienku.

4. Žalovaný uviedol, že účelom ustanovenia § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z., bolo priznať spotrebiteľovi, ktorému dodávateľ porušil alebo neuznal nejaké jeho spotrebiteľské práva, primerané zadosťučinenie za to, že tieto svoje práva musel následne účelne uplatňovať alebo brániť v súdnom konaní a nie primerané zadosťučinenie priamo za ich akékoľvek porušenie (bez ohľadom na ich uplatnenie v súdnom konaní). To, že by primerané finančné zadosťučinenie malo plniť sankčnú funkciu, nemá oporu v žiadnej právnej norme.

Výška primeraného finančného zadosťučinenia predpokladá existenciu ujmy, ktorá síce nemusí byť exaktne preukázaná, ale v rámci racionálnych záverov musí byť už v žalobe odôvodnená konkrétnymi okolnosťami. Právna úprava len uľahčuje postavenie spotrebiteľa v tom, že nie je povinný dokazovať rozsah ujmy, príčinnú súvislosť a podobne. Neznamená to však, že nárok vznikne za každých okolností, aj keď ujma nevznikla. Samotný záver, že žalovaný porušil práva spotrebiteľa, nie je záverom o skutočnej existencii takejto ujmy pre priznanie finančného zadosťučinenia. Žalovaný preto tvrdí, že žaloba neobsahuje skutkové tvrdenia, na základe ktorých by uplatnený nárok bol osvedčený. Poukázala pritom na rozhodnutie NS SR sp. zn. 5Cdo/196/2009.

Zo žaloby nie je zrejme prečo je uplatnená výška primeranou požiadavkou, pričom primeranosť je vlastnosť, ktorá vyžaduje adekvátnosť ku konkrétnym okolnostiam v súvislosti, s ktorými sa má satisfakcia poskytnúť.

5. Žalobkyňa sa k vyjadreniu žalovaného k žalobe vyjadrila tak, že je nepochybné, že rozsudkom súdu prvej inštancie vydanom v základom konaní sa naplnila hypotéza právnej normy, uvedená v ustanovení § 3 ods. 5 Zákona č. 250/2007 Z. z.. Porušením primárnej povinnosti zo strany žalovaného, došlo k vzniku sekundárneho zákonného následku v podobe sankcie a to priznania primeraného finančného zadosťučinenia. Žalobkyňa poukázala na to, že žalovaný v základnom konaní neprejavil žiadnu sebareflexiu, ale súdne konanie sa snažil využiť vo svoj prospech. Je nepochybné, že žalovaný zo

zmlúv s rovnakým alebo obdobným obsahom inkasuje splátky aj v súčasnosti. Čiže inštitút primeraného finančného zadosťučinenia má plniť prevenčnú funkciu, nie len voči žalovanému, ale aby sa k používaniu takýchto nekalých praktík opätovne neuchyľoval aj voči ostatným dodávateľom na finančnom trhu.

Žalobkyňa považovala výšku uplatneného nároku za adekvátnu zodpovedajúcu svojmu účelu, vnímajúc ho ako satisfakciu. Primeranosť sumy 1.200,-- eur je vzhľadom najmä na postoj žalovaného, množstvo a intenzitu porušení spotrebiteľských noriem evidentne daná.

Poukázala na uznesenie NS SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 z 30. 1. 2019, v zmysle ktorého: „Pre úspešné uplatnenie tohto nároku zákon nevyžaduje, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a ani to, aby žalobcovia preukázali existenciu a výšku vzniknutej ujmy. Odvolací súd v tejto časti žaloby správne vec po právnej stránke posúdil, keď vychádzal zo záveru, že zákon pre priznanie finančného zadosťučinenia žiadne osobitné podmienky nestanovuje“. Ujma, ktorá žalobkyňu konaním žalovaného vznikla, nebola len v akademickej rovine, ale preukázateľne došlo k zásahu aj do jej majetkovej sféry. Ujma bola sanovaná len procesnou aktivitou žalobkyne v konaní, navzdor sústavnému odporu žalovaného. Ide o to, že neschopnosť spotrebiteľov nemôže byť legálnym zdrojom ziskov obchodníkov, poškodzujúc v konečnom dôsledku celú spoločnosť. Štát nemôže dovoliť, aby táto „nezodpovednosť a ľahkomyselnosť“ spotrebiteľov, bola zdrojom neúmerných príjmov nič neproduktívnych obchodníkov. Kritériom pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia by mala byť aj recidíva porušovania spotrebiteľských práv. Uplatnením nároku žalobkyne bol narušený nielen jej bežný život, ale aj vzhľadom na permanentný a odmietavý postoj žalovaného je uplatnená suma 1.200,-- eur primeraná alebo zjavne aj nízka. Žalobkyňa poukázala na viaceré rozhodnutia Krajského súdu v Prešove v obdobných veciach.

6. Žalovaná k hore uvedenému vyjadreniu žalobkyne uviedla, že žalobkyňa nepreukázala žiadne skutočnosti, ktorým by požiadavka na zaplatenie sumy bola primeraná. Spôsob, akým žalobkyňa odôvodňuje požadovanú sumu, dokazuje nedôvodnosť uplatneného nároku. Žalobkyňa prisudzuje uplatnenému nároku aj sankčnú, odradzujúcu a relutárnu funkciu bez ozrejmienia v čom tieto funkcie spočívajú. Žalovaný tvrdenia žalobkyne popiera aj preto, lebo povahe civilného práva vôbec nezodpovedá, aby sa sankcia chápala ako trest. Civilná sankcia môže v súlade s povahou súkromného práva smerovať iba k obnoveniu narušenej rovnováhy, nie však k trestaniu. Preto žalovaná naďalej zotrvala v postoji o tom, že žaloba má byť zamietnutá.

7. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi a to rozsudkom Okresného súdu Humenné sp. zn. 12Csp/92/2020 z 9. 12. 2020 a s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 8CoCsp/7/2021.

Na nariadené pojednávanie sa žalovaný nedostavil, svoju neúčast' ospravedlnil a žiadal, aby sa rozhodlo v jeho neprítomnosti. Právny zástupca žalobkyne na nariadenom pojednávaní zotrval na všetkých písomných podaniach a žiadal žalobe vyhovieť.

8. Z rozsudku Okresného súdu Humenné č. k. 12Csp/92/2020-72 z 9. 12. 2020 mal súd za preukázané, že o žalobe žalobkyne E.Ž. E. proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o. bolo rozhodnuté takto:

I. Súd konanie o zaplatenie sumy 977,35 eur s príslušenstvom zastavuje.

II. Súd určuje, že zmluvná podmienka - Poplatok za poskytnutie úveru: 150,-- eur, uvedená v bode 6 Zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 25.9.2015, uzavretej medzi účastníkmi konania, je neprijateľná.

III. Súd určuje, že zmluvná podmienka uvedená v čl. I., bod 7.1. Dohody o poskytovaní služieb č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 25.9.2015 k Zmluve o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 25.9.2015 uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným v znení:

„Zákazník sa zaväzuje, že za uzavretie Dohody zaplatí mesačne Poskytovateľovi odplatu vo výške 2,56 % zo sumy schváleného úveru zníženej o sumu poplatku za poskytnutie úveru. Zákazník sa zaväzuje splácať túto odplatu v pravidelných mesačných splátkach, ktorá bude uvedená spolu so splátkami úveru a úrokov za úver v Oznámení Veriteľa o schválení úveru dlžníkovi.“, je neprijateľná.

IV. Žiadna zo strán sporu nemá právo na náhradu trov konania.

9. Určenie zmluvnej podmienky - poplatok za poskytnutie úveru vo výške 150,-- eur ako neprijateľnej súd odôvodnil v bodoch 27 a 28 citovaného rozsudku nasledovne:

Čo sa týka druhej zmluvnej podmienky, t.j. poplatku za poskytnutie úveru vo výške 150 eur, súd uvádza, že poskytovanie úveru za stavu, že si z neho ešte pred jeho poskytnutím dodávateľ zinkasuje nejakú jeho časť, je v rozpore s ratio legis právnej úpravy úveru. V skutočnosti teda žalovaný poskytol úver nižší ako uvedený v zmluve. Takéto úverovanie odporuje spotrebiteľskému právu, pretože sa spotrebiteľovi poskytuje úver na jeho ekonomické využitie v krátenej výške a úroky sa počítali aj z neposkytnutých peňažných prostriedkov. Súd prisudzuje zmluvnej podmienke o započítaní si poplatku v okamihu poskytnutie úveru vlastnosť neprijateľnej zmluvnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve, lebo takáto zmluvná podmienka odporuje ratio legis inštitútu úveru. Tento poplatok je tiež neprijateľný z dôvodu jeho neurčitosti. Poplatok by mal korešpondovať nejakému predmetu plnenia. Žalovaný nešpecifikoval aké skutočné plnenie dostal žalobca. Zákon o spotrebiteľských úveroch síce predpokladá okrem úrokov aj inštitút poplatku, ale je nevyhnutné, aby sa ním platilo skutočné plnenie spotrebiteľovi a v jeho záujme. Je zrejme za napísanie zmluvy, za zistenie bonity žalobcu, no ide aj tak o vedľajšie plnenie, ktoré si spotrebiteľ neobjednal a ktoré slúži v prospech dodávateľa. Ak banka od spotrebiteľa požaduje poplatok za spracovanie pri poskytovaní spotrebiteľského úveru, poškodzuje tým spotrebiteľov a vystavuje ich neprijateľnému vedľajšiemu dojednaniu o cene. Táto zmluvná podmienka je neprijateľná aj z dôvodu, že nie je pre spotrebiteľa jasná a zrozumiteľná a súd ju nepovažuje pre spotrebiteľa na prospech, skôr naopak.

Pri Zmluve o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu si žalovaný ako veriteľ vyúčtoval poplatok za poskytnutie úveru vo výške 150 eur. Z rozhodovacej praxe je tunajšiemu súdu známe, že žalovaný poskytnutý úver automaticky zníži o sumu poplatku za poskytnutie úveru. Spotrebiteľ tak reálne neobdrží sumu, ktorá je uvedená v zmluve ako istina/ výška úveru, ale istinu poníženú o výšku poplatku za poskytnutie úveru.

V prípade predmetného úveru žalobkyňa teda od žalovaného obdržala sumu 1350 eur a nie 1500 eur ako to uviedol žalovaný a ako to je chybné uvedené aj v predmetnej zmluve. Žalovaný si tak vyúčtoval poplatok vo výške 10% samotného úveru, ktorý žalobkyňa reálne nikdy neobdržala.

10. V rozsudku súd určil aj neprijateľnosť článku 1, bod 7.1. dohody z 25. 9. 2015 a odôvodnil ju v bodoch 19 až 21 takto:

Predmetom Dohody o poskytovaní služieb mal byť balíček služieb: informácia o zostávajúcich záväzkoch, odklad splatnosti splátok, informácia pred splatnosťou splátky, informácia o prijatí platby, vyhotovenie a zaslanie kópie dokumentácie, zmena zmluvy na podnet klienta, prepárovanie platieb na príslušnú zmluvu, druhá upomienka zdarma, podpora call centra a osobné stretnutie s viazaným finančným agentom).

Podľa názoru súdu, mimo povolenia odkladu splatnosti splátok, v ostatných prípadoch jedná sa o kancelárske činnosti, ktoré vykonáva bežne každý poskytovateľ úverov zo zákona a to aj vrátane zmeny zmluvy na podnet klienta, pretože v tomto prípade zmena sa netýka podstatných náležitostí zmluvy, ale len napr. zmeny kontaktných údajov. Žalobkyňa v žalobe uviedla, že nemala záujem o tieto služby, ak však chcela úver získať, musela túto Dohodu o doplnkových službách uzatvoriť. Podľa názoru súdu, ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku, za ktoré si žalovaný necháva platiť, pričom ani nie je jasné, za ktorú z týchto činností si žiada aký poplatok.

Pri predmetnom zmluvnom dojednaní súd vidí neprijateľnosť nie v samotnom predmete tohto dojednania a nielen v jeho cene, ale v okolnostiach aplikácie tohto ustanovenia. Je zrejme, že táto zmluvná podmienka platí aj v prípade, ak počas zmluvného vzťahu nedôjde zo strany dlžníka k požiadavke o vykonanie odkladu splátok úveru, resp. o vykonanie iných kancelárskych prác. To znamená, že v konečnom dôsledku môže nastať situácia, že dlžník poskytne plnenie bez toho, aby obdržal za to protiplnenie. Súd považuje za samozrejme, že v spoločnosti založenej na trhovej ekonomike je vyžadovanie plnenia bez reálneho poskytnutia protiplnenia minimálne rozporné s dobrými mravmi, pretože svojím spôsobom ide o poskytnutie daru zo strany dlžníka - spotrebiteľa, s ktorým tento nepočíta a nebuť úverovej zmluvy, takáto vec by ho určite ani nenapadla. Súd takúto dohodu o poskytnutí

služby napriek deklarácii, že jej podpisom nie je podmienený podpis úverovej zmluvy, považuje za neprijateľnú zmluvnú podmienku sofistickovane umiestnenú do zmluvy samotnej. Ide podľa názoru súdu o nekalú obchodnú podmienku, ktorej cieľom nie je nič iné ako zvýšiť odplatu za úver spôsobom navonok neutrálnym. Takýto postup súd v žiadnom prípade s ohľadom na ochranu spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany nemôže aprobovať. Túto podmienku by súd aproboval v prípade, ak by platba za služby mala prebehnúť až potom, ako k poskytnutiu samotnej služby dôjde. V takomto prípade by bola naplnená premisa, že za plnenie spotrebiteľa, teda dlžníka, bolo reálne poskytnuté plnenie veriteľa, teda dodávateľa.

Z uvedeného dôvodu mal súd za to, že celá konštrukcia služieb tak ako je uvedená v Dohode je neprijateľná, výrazne zhoršujúca postavenie spotrebiteľa a preto ako neprijateľná je v zmysle ustanovenia §53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neplatná. Tento záver zodpovedá skutočnosti, že podľa dojednania si žalovaný ako veriteľ odplatu vyúčtováva v čase uzatvorenia zmluvy bez ohľadu na to, či žalobca ako dlžník bude mať o takéto služby záujem alebo nie, resp. či mu bude poskytnutá alebo nie. Tiež je potrebné dodať, že aj odmena ako taká je neprimerane vysoká, keďže dosahuje 2,56% poskytnutého úveru (1500 Eur). V danom prípade je pri mesačnej odplate 34,56 eur za službu informovania o zostávajúcich záväzkoch, poskytnutie informácie pred splatnosťou splátky a o prijatí platby (t.j. za služby, ktoré sú v zmysle Dohody o poskytnutí služby spotrebiteľovi skutočne dodané) nepomer jednoznačný.

11. Hore uvedený rozsudok bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 8CoCsp/7/2021-104 z 13. 12. 2021 vo vzťahu k výroku, ktorým súd určil zmluvnú podmienku - poplatok za poskytnutie úveru: 150,- eur, uvedenú v dobe 6 Zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX z 25. 9. 2015 uzavretej medzi účastníkmi konania za neprijateľnú a vo výroku o trovách konania.

Krajský súd nerozhodoval o určení neprijateľnosti zmluvnej podmienky podľa článku 1, bod. 7.1. dohody z 25. 9. 2015, lebo v tejto časti žalovaný odvolanie nepodal.

Rozsudok Okresného súdu Humenné sp. zn. 12Csp/92/2020 tak nadobudol právoplatnosť vo výrokoch I. a III. dňa 5. 3. 2021 a vo výrokoch II. a IV. v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 8CoCSp/7/2021 dňa 18. 1. 2022.

12. Na základe takto vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že podanej žalobe je potrebné vyhovieť len v časti.

Podľa ustanovenia §3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej „Zákon o ochrane spotrebiteľa“), proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

Podľa ustanovenia §2 písm. a) Zákona o ochrane spotrebiteľa, spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti, zamestnania alebo povolania.

Podľa ustanovenia §3 ods. 3 Zákona o ochrane spotrebiteľa, každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

Podľa ustanovenia §4 ods. 2 Zákona o ochrane spotrebiteľa, predávajúci nesmie ukladať spotrebiteľovi povinnosti bez právneho dôvodu, upierať spotrebiteľovi práva podľa §3, používať nekalé obchodné praktiky a neprijateľné podmienky v spotrebiteľských zmluvách.

Podľa ustanovenia §2 písm. a), b) a c) Zák. č. 258/2001 Z.z., na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania a veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti. Zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom,

Podľa čl. 3 ods. 1 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993, zmluvná podmienka, ktorá nebola individuálne dohodnutá sa považuje za nekalú, ak napriek požiadavke dôvery spôsobí značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán vzniknutých na základe zmluvy, ku škode spotrebiteľa.

Podľa čl. 3 ods. 2 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993, podmienka sa nepovažuje za individuálne dohodnutú, ak bola navrhnutá vopred a spotrebiteľ preto nebol schopný ovplyvniť podstatu podmienky, najmä v súvislosti s predbežne formulovanou štandardnou zmluvou. Skutočnosť, že určité aspekty podmienky alebo jedna konkrétna podmienka boli individuálne dohodnuté, nevylučuje uplatňovanie tohto článku na zvyšok zmluvy, ak celkové hodnotenie zmluvy naznačuje, že aj napriek tomu ide o predbežne formulovanú štandardnú zmluvu. Keď predajca alebo dodávateľ vnesie námietku, že štandardná podmienka bola individuálne dohodnutá, musí o tom podať dôkaz.

Podľa čl. 3 ods. 3 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993, príloha obsahuje indikatívny a nevýčerpávajúci zoznam podmienok, ktoré sa môžu považovať za nekalé.

Podľa čl. 5 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993, v prípade zmlúv, kde sú všetky alebo niektoré podmienky ponúkané spotrebiteľovi v písomnej forme, musia byť vždy tieto podmienky vypracované v jednoduchom zrozumiteľnom jazyku. Kde existuje pochybnosť o zmysle podmienky, prednosť má interpretácia priaznivejšia pre spotrebiteľa. Toto pravidlo interpretácie neplatí v súvislosti s postupmi stanovenými v článku 7 (2).

Podľa čl. 6 ods. 1 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993, členské štáty zabezpečia, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok.

Podľa čl. 7 ods. 1 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993, členské štáty zabezpečia, aby v záujme spotrebiteľov a súťažiacich existovali primerané a účinné prostriedky, ktoré by zabránili súvislému uplatňovaniu nekalých podmienok v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľmi zo strany predajcov alebo dodávateľov.

Podľa ustanovenia §52 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

Podľa ustanovenia §52 ods. 3 a 4 Občianskeho zákonníka, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľom je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa ustanovenia §53 ods. 1 až 3 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Ak dodávateľ nepreukáže opak,

zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

Podľa ustanovenia §53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

Podľa ustanovenia §54 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

Podľa ustanovenia §53a Občianskeho zákonníka, ak súd určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve, ktorá sa uzatvára vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje alebo vo všeobecných obchodných podmienkach za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti takejto podmienky, alebo nepriznal plnenie dodávateľovi z dôvodu takejto podmienky, dodávateľ je povinný zdržať sa používania takejto podmienky alebo podmienky s rovnakým významom v zmluvách so všetkými spotrebiteľmi. Dodávateľ má rovnakú povinnosť aj vtedy, ak mu na základe takejto podmienky súd uložil vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu alebo zaplatiť primerané finančné zadostučinenie. Rovnakú povinnosť má aj právny nástupca dodávateľa.

13. Podľa citovaného ustanovenia §3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa, má spotrebiteľ právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa zodpovedá, avšak iba za predpokladu, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva na ochranu spotrebiteľa. Uvedené právo nie je možné zamieňať s právom na vydanie bezdôvodného obohatenia. Predpokladom pre priznanie nároku je skutočnosť, že v konaní spotrebiteľ uplatnil nárok, ktorý vznikol porušením práv spotrebiteľa, teda práv nie len podľa zákona č. 250/2007 Z.z., ale aj práv podľa piatej hlavy prvej časti Občianskeho zákonníka, zákona o spotrebiteľských úveroch. Uplatnením práva nemožno rozumieť iba podanie žaloby spotrebiteľom, ale takýmto konaním je aj účinná obrana spotrebiteľa v konaní začatom na podnet dodávateľa.

Účelom poskytnutia zadostučinenia je odčinenie ujmy a útrap, keď sú voči spotrebiteľovi uplatňované nezákonné nároky alebo je vystavený bezprostrednej hrozbe nezákonných nárokov, je bezdôvodne sankcionovaný, znevýhodňovaný, diskriminovaný.

Predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadostučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom. Zákon nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde a toto je spôsobilé privodiť spotrebiteľovi ujmu.

Cieľom finančného zadostučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Samotná povaha primeraného finančného zadostučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, pretože stačí, ak tá ujma tu je. Bez právneho významu je, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy.

Najvyšší súd Slovenskej republiky poznamenal, že pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť úspešné uplatnenie konkrétneho nároku z porušenia práva alebo povinnosti napr. nároku na náhradu škody, na vydanie bezdôvodného obohatenia alebo aj na určenie neprijateľnosti konkrétne vymedzenej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (pozri uznesenie NS SR, sp. zn. 6Cdo/389/2015 zo dňa 14.9.2016).

V súvislosti s výkladom samotného pojmu „úspešné uplatnenie práva“ zo strany spotrebiteľa, súd poukazuje aj na interpretačné pravidlo citované v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4 Obdo 45/2012 zo dňa 24. júna 2013, podľa ktorého „pri nejednoznačnom výklade akejkoľvek problematiky týkajúcej sa ochrany spotrebiteľa, je potrebné uprednostniť vždy ten výklad, ktorý sleduje záujem spotrebiteľa“.

Vychádzajúc z uvedeného porušenia práv žalobkyne ako spotrebiteľa zo strany žalovaného, intenzity zásahu do práv spotrebiteľa, výšky nedôvodne požadovanej sumy žalovaným, dĺžky trvania závadného stavu a konania a objektívnej spôsobilosti tohto konania vyvolať negatívne dôsledky v súkromnom a spoločenskom živote žalobcu, považoval súd právny základ nároku na finančné zadosťučinenie za plne dôvodný.

14. Súd mal za preukázané, že v konaní vedenom na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 12Csp/92/2020 bola žalobkyňa v postavení spotrebiteľky úspešná v uplatňovaní svojich práv voči žalovanému ako dodávateľovi, lebo súd v predmetnom konaní určil dve zmluvné podmienky použité v zmluve o revolvingovom úvere z 25. 9. 2015 a v Dohode k tejto zmluve za neprijateľné. Z uvedeného teda nesporne vyplýva, že žalovaný tým, že dal žalobkyni na podpis zmluvu a dohodu obsahujúcu neprijateľné zmluvné podmienky, porušil jej práva. Pri prvej neprijateľnej podmienke žiadal od žalobkyne poplatok vo výške 150,-- eur za poskytnutie úveru a v druhom prípade sa žalobkyňa zaviazala za uzavretie Dohody zaplatiť mesačne odplatu vo výške 2,56 % zo sumy schváleného úveru zníženej o sumu poplatku za poskytnutie úveru. Súd mal tak za preukázané, že konanie žalovaného bolo spôsobilé privodiť žalobkyni ujmu a teda základ nároku na primerané finančné zadosťučinenie je daný.

15. Súd sa však nestotožnil s výškou uplatneného nároku a to 1.200,-- eur s odôvodnením, že žalobkyňa žiada za každú neprijateľnú zmluvnú podmienku 600,-- eur.

Výška primeraného finančného zadosťučinenia nie je predmetom žiadnej právnej úpravy, preto ustálenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia je na úvahe súdu a súd v rámci voľnej úvahy vyhodnocuje primeranosť s ohľadom na konkrétne okolnosti veci.

„Pri stanovení výšky treba vychádzať zo závažnosti vzniknutej resp. hroziacej ujmy, okolností tak na strane žalobcu, ako aj žalovaného, okolností, za ktorých došlo k porušeniu práva žalobcu. Pri určení výšky finančného zadosťučinenia sa nemožno striktnie držať ujmy, ktorá žalobcovi objektívne hrozila resp. ktorá mu vznikla. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobcu resp. na kompenzáciu jeho majetkovej škody, ale v danom prípade musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany“ (uznesenie KS v Prešove sp. zn. 17Co/134/2017 zo 16.11.2017).

„Treba mať pritom na zreteli, že primerané finančné zadosťučinenie je nárokom, z podstaty ktorého vyplýva jeho imateriálna povaha, čo znamená, že pri rozhodovaní o ňom nie je možné vychádzať z aspektov materiálnej povahy, keďže tieto sú základom pre uplatňovanie iných nárokov, napríklad náhrady škody. Ide o prostriedok satisfakčný, vykazujúci však aj sankčnú povahu, nakoľko dôsledkom zaplata zadosťučinenia je úbytok v majetkových aktívach osoby, ktorá právo porušila. Sankčná stránka má u primeraného finančného zadosťučinenia len vedľajší dôsledok, nakoľko pre účely represie slúžia iné odvetvia práva, civilné nároky majú kompenzačný, nie sankčný charakter. Keďže pri stanovení rozsahu zadosťučinenia je rozhodujúcou primeranosť, zadosťučinenie má zodpovedať povahe ujmy, primeranosť musí byť posudzovaná z objektívnych hľadísk, kritéria subjektívnej a sankčnej povahy nie sú z hľadiska primeranosti výšky určujúce“ (rozsudok KS v Prešove sp. zn. 9Co/61/2018 z 21.2.2018).

16. Pri určovaní výšky primeraného finančného zadosťučinenia sa zohľadňujú rôzne kritériá a to intenzita, časové trvanie závadného konania, satisfakčná a sankčná funkcia, ako aj okolnosti, za ktorých došlo k porušeniu práva tak na strane toho, do chránených práv koho bolo zasiahnuté, ako aj na strane toho, kto do týchto práv zasiahol.

Zohľadniac vyššie uvedené kritériá, súd nevyhovel žalobe v celkom rozsahu, pokiaľ ide o uplatnenú výšku primeraného finančného zadosťučinenia, lebo ju považoval za neopodstatnenú. Žalobkyňa uplatnenú sumu 1.200,-- eur odôvodnila len tým, že žiada 600,-- eur za každú neprijateľnú zmluvnú podmienku a takúto sumu považuje za primeranú vzhľadom na opakované porušenie práv spotrebiteľov zo strany žalovaného.

17. Súd priznal žalobkyni primerané finančné zadosťučinenie vo výške 200,-- eur zohľadniac skutočnosť, že rozsudkom v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 12Csp/92/2020 došlo k určeniu neprijateľnosti dvoch zmluvných podmienok. Žalobkyňa na ochranu svojich práv musela vyhľadať

právne poradenstvo, tak v základnom konaní ako aj v konaní o priznanie primeraného finančného zadostučinenia. Iniciovala teda dva súdne spory s cieľom, aby chránila svoje majetkové záujmy proti žalovanému, ktorý v oblasti poskytovania úverov postupoval v rozpore so zákonom. Zo strany žalovaného tak došlo k porušeniu spotrebiteľských práv, ktoré bolo bez ďalšieho spôsobilé prívodiť žalobkyni aj majetkovú ujmu, keďže na základe uzatvorenej zmluvy by musela žalovanému uhradiť poplatok za poskytnutie úveru vo výške 150,- eur a zároveň uzatvorila dohodu, na základe ktorej mala platiť mesačne odplatu vo výške 2,56 % zo sumy schváleného úveru. Žalovaný sa tak dopustil konania v rozpore so zákonom, keď vopred naformuloval zmluvné podmienky, ktoré nespĺňali zákonné náležitosti. Išlo tak o vopred pripravené formulárové zmluvy, ktoré boli uzatvárané s množstvom ďalších spotrebiteľov. Žalobkyňa sa ako spotrebiteľka rozhodla viesť spor s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojim úspechom v spore o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok, tak priniesla benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že žalovaný mal povinnosť prestať takéto zmluvné podmienky uplatňovať v uzatváraných spotrebiteľských zmluvách. Nekalé konanie žalovaného pri poskytovaní úverov a jeho snaha presadzovať ekonomickú silu a zneužiť postavenie odkázaných dlžníkov nemôže byť akceptovaná z dôvodu, že takým konaním dochádza k porušovaniu práv spotrebiteľov, čo v konečnom dôsledku musí byť reparované a Zákon o ochrane spotrebiteľa to umožňuje. Najvyšší súd SR v rámci svojej rozhodovacej praxe opakovane potvrdil, že ochrana spotrebiteľa je predmetom verejného záujmu a je nevyhnutná pre zvýšenie životnej úrovne a kvality života občanov (napríklad rozhodnutie NS SR z 18. 2. 2015 sp. zn. 6Edo/147/2014, rozhodnutie NS SR z 19. 9. 2013 sp. zn. 1MCdo/9/2012, rozhodnutie NS SR z 16. 1. 2013 sp. zn. 6MCdo/9/2012 a mnohé ďalšie).

18. Súd však nevyhovел návrhu žalobkyne na priznanie primeraného finančného zadostučinenia vo výške 1.200,- eur. Zohľadnil skutočnosť, že už v konaní sp. zn. 12Csp/92/2020 došlo k určeniu neprijateľnosti zmluvných podmienok, na základe ktorých by žalobkyňa mala žalovanému zaplatiť poplatky uvedené v týchto zmluvných podmienkach a teda nedošlo k ukráteniu v jej majetkovej sfére. Súd za primerané považoval priznanie sumy 100,- eur za každú neprijateľnú zmluvnú podmienku, lebo zohľadnil, že cieľom existencie Inštitútu finančného zadostučinenia, je okrem iného mať reálny a efektívny odradzujúci účinok vo vzťahu k dodávateľovi od upustenia a recidívy porušovania spotrebiteľských práv. Zároveň Inštitút primeraného finančného zadostučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobkyne alebo kompenzáciu jej majetkovej škody, ale musí zostať na úrovni satisfakcie a musí odradiť dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov.

19. O trovách konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 255 C.s.p., podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

V prejednávanej veci výška plnenia závisela od úvahy súdu. Úspech sa skúma čo do právneho základu a nie čo do výšky priznaného nároku. Žalobkyňa bola plne procesne úspešná čo do základu. Výška závisela od úvahy súdu, ktorú nemohla predvídať. Žalobkyňa bola plne procesne úspešná, lebo mal plný úspech čo do základu uplatneného nároku a výška plnenia závisela výlučne od úvahy súdu, preto má právo na plnú náhradu trov konania iba z prisúdenej sumy (nie zo sumy žalovanej).

Podľa rozhodovacej praxe Krajského súdu v Prešove konania, v ktorých rozhodnutie o výške plnenia závisí od úvahy súdu, predstavujú výnimku zo zásady zodpovednosti za výsledok sporového konania. Úvaha súdu sa môže týkať len skutkových okolností, ktoré sú podstatné pre rozhodnutie o výške priznaného plnenia (nie základu uplatneného nároku). Pre priznanie plnej náhrady trov konania v tomto prípade nie je podstatný rozsah čiastočného úspechu sporovej strany (v nepatrnej časti alebo prevažnej časti). Úvaha súdu o výške plnenia sa musí opierať o hmotné právo, spravidla o právne normy, v ktorých je rozsah nároku upravený vymedzením právne relevantných kritérií, jeho samotné určenie (vyčíslenie) vyplýva z konkrétnych okolností danej veci. Pre priznanie plnej náhrady trov konania nie je podstatný rozsah čiastočného úspechu (v nepatrnej časti alebo prevažnej časti), a to ani to, akú sumu v pomere k súdom priznanej sume strana uplatňovala. Za neúspech sa nepovažuje rozdiel medzi uplatňovanou a priznanou výškou nároku. Predpokladom pre aplikáciu tohto ustanovenia je výlučne skutočnosť, že rozhodnutie o výške plnenia záviselo od úvahy súdu (pozri rozsudky Krajského súdu v Prešove napríklad sp. zn. 13Co/49/2018 zo dňa 28.1.2019, 24Co/49/2017 zo dňa 22.2.2018, 18Co/92/2018 zo dňa 16.01.2019).

O výške trov konania rozhodne súd samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku v súlade s ustanovením § 262 ods. 2 C.s.p.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Prešove.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak nebude povinnosť uložená týmto rozhodnutím splnená v stanovenej lehote, možno sa jej splnenia domáhať návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného predpisu.